

ART

Imatges de la sèrie *Lluites limítrofes*, en què l'artista dona visibilitat als límits on l'espai urbà i l'entorn natural es desdibuixen. MIREIA REYNAL

Una mirada als espais de ningú

Territori, paisatge i imatge són els eixos principals de l'obra de l'artista garrotxí Adrià Gamero

MIREIA REYNAL
 GIRONA

El pintor impressionista Marc Chagall deia que el gran art comença quan s'acaba la natura. En aquest cas, la natura no desapareix del tot, però sí que la trobem representada en la seva forma més limítrofa. Marges, fronteres, espais de ningú i, fins a cert punt, no-llocs són alguns dels motius que acompanyen de prop l'obra d'Adrià Gamero, amb un eco que ressona constantment: qüestionar el paisatge.

El Centre Cultural La Mercè de Girona acull fins al 31 de juliol *Lluites limítrofes* i *Arquitectures de subsistència*, títols que donen nom a les dues sèries del treball que l'alumne de Sevi Subirós ha anat desenvolupant al llarg dels últims tres anys i que ara exposa per primera vegada en solitari. Podrien recordar els ambients rurals de les pel·lícules de Marc Recha o els estudiats escenaris on situa els personatges el fotògraf Jeff Walls. Per a ell, el referent és l'artista alemanya Christiane Baumgartner. "Té una veu pròpia, identificable. És sorprenent en algú tan jove", comenta l'organitzador de la mostra, Manel Bayo. I és que, amb 31 anys i poc més de tres de recorregut artístic, l'Adrià ha aconseguit amb tan poc treball previ construir un estil net i identificable. Un mèrit en el qual la tècnica és essencial. De fet, des del seu pas per la Facultat

de Belles Arts de la Universitat de Barcelona ja va tenir clar que adoptaria la de la xilografia per representar les seves obres, un tipus de gravat en relleu que utilitza matrius de fusta per crear estampes. El fet de sentir-se còmode amb el procediment, combinat amb l'interès que sent pel món i la cultura orientals, ha fet de les primeres temptatives un estil propi que li ha permès participar en exposicions d'espais com la Fundació Vila Casas, la Sala Parés, el CCCB i el Tsukuba Museum of Arts del Japó i haver estat seleccionat en concursos com Art<35. Ha convertit part de casa seva en taller i, entre tinta i gúbies, hi treballa com a mínim cinc hores al dia.

L'art en l'entorn pròxim

El procés creatiu de l'Adrià sempre parteix d'un concepte. "Crec que l'art no ha de ser només alguna cosa formal o estètica, sinó que ha de tenir una idea darrere, ha de voler explicar alguna cosa, no només la bellesa", comenta. Si bé és cert que la bellesa podria ben ser un concepte a explotar, aquest no és el cas. L'objecte d'estudi de la seva obra sempre es desmarca d'allò que, a simple vista, difícilment algú s'aturaria a admirar: amb un rerefons diferent, però amb certs punts de connexió amb l'*arte povera*, tal com apunta Manel Bayo. Males herbes, marges, una roda abandonada o un fragment de paret d'una casa abandonada són alguns dels elements

Obra
 L'artista exposa a La Mercè de Girona els seus últims treballs

que apareixen, entre taques i línies, representats a les vint peces que configuren aquesta mostra. Teles que parlen del canvi d'usos al territori, de l'efecte de l'acció humana, d'elements arquitectònics que la vegetació està eliminant altra vegada, de paisatges que sorgeixen en espais al límit entre la natura i el món urbanitzat i que, no és casual, va a buscar al costat de casa seva. "No m'interessa treballar en espais que no conec. Intento tornar a conèixer espais pròxims".

Així, Olot passa a un segon terme i l'entorn més immediat es converteix en el protagonista del que, pel fet de ser prèviament conegut, l'artista es veu amb prou criteri per po-

der qüestionar. Un qüestionament que, com passa amb qualsevol art, es deixa obert a l'espectador.

Una lectura pausada

La imatge és el tercer eix fonamental. Després de fotografiar els paisatges triats prèviament, fa els retocs amb un editor i, a partir d'una imatge final més contrastada, comença a gravar les matrius. "Fer el paral·lelisme de com es construeix el paisatge i com es construeix l'imatge també m'agrada molt". Així, aquest paral·lelisme va més enllà. Conscient del consum frenètic d'imatges a què estem sotmesos actualment, proposa una lectura més pausada, que es projecta en dos sentits. D'una banda, al ser un gravat la lectura s'hi fa més difícil que en una imatge. De l'altra, amb aquesta lectura l'espectador també pren consciència del temps invertit en la creació. "No és una obra molt intel·lectual, ni conceptual. No té cap reivindicació ecològica, però sí que hi ha diferents capes de lectura i, com amb qualsevol art, tothom ho pot llegir com li ve de gust".

L'Adrià és conscient de les possibilitats que té la seva obra, però també ho és de les dificultats d'accedir als circuits de galeries d'art. Tenir una veu pròpia potser és el camí i, de moment, les dues sèries continuen obertes. Ara comença a treballar en un nou projecte inspirat en mapes. Una altra visió de l'entorn, una representació més del territori. ■

Adrià Gamero davant un dels espais escollits per desenvolupar la seva obra. MIREIA REYNAL